Αστρολογία: Θρησκεία ή επιστήμη; (Μ. Δανέζης, Σ. Θεοδοσίου, καθηγητές Αστροφυσικής Πανεπιστημίου Αθηνών)

Categories : ΒΙΒΛΙΑ

Date : 4 Οκτωβρίου, 2007

Ποιος θα μπορούσε να φαντασθεί ότι στο λυκόφως του 20ου αιώνος (τότε που κυκλοφόρησε το βιβλίο), ο καυχώμενος για τη μόρφωσή του άνθρωπος, θα έφθανε στο θλιβερό σημείο να επιστρέψει σε παλαιές μορφές προλήψεων και δεισιδαιμονιών!

Γιατί, τί άλλο φανερώνει και το γεγονός, ότι ένας σημαντικός αριθμός ανθρώπων καταφεύγει για στήριγμα στους αστρολόγους, ή εξαρτά το «πως θα πάει η μέρα του» από την πρόβλεψη του ωροσκοπίου που δημοσιεύεται σε όλες σχεδόν τις εφημερίδες και τα περιοδικά και εκπέμπεται από αρκετούς ραδιοτηλεοπτικούς σταθμούς;

Κι ας μη νομισθεί ότι επιρρεπείς στην αστρολογία και τα ωροσκόπια είναι οι μικρής μορφώσεως. Επιστημονικές έρευνες, στην Ελλάδα και αλλού, έχουν καταδείξει ότι η αστρολογία, ο αποκρυφισμός, η παραψυχολογία κλπ. έχουν μπει «στα σαλόνια και τους κοσμικούς κύκλους, στα καλλιτεχνικά παρασκήνια, στους χώρους της μόδας, στα γραφεία μικρών και μεγάλων ιδιωτικών και δημοσίων επιχειρήσεων, ακόμα και στα Κοινοβούλια και τα γραφεία υψηλά ισταμένων».

Για παράδειγμα, το 40% των Γάλλων πιστεύουν ότι ο χαρακτήρας του ανθρώπου επηρεάζεται από τον αστερισμό του ζωδίου στο οποίο γεννήθηκε, ενώ στην Ελλάδα σύμφωνα με έρευνα της ICAP: 14% του πληθυσμού μελετά τη στήλη του «Ωροσκοπίου» επειδή πιστεύει στα ζώδια, 33% έτσι «για πλάκα», ενώ ένα μεγαλύτερο ποσοστό, το 55,6% των Ελλήνων πιστεύουν, ότι υπάρχουν άνθρωποι που μπορούν να προβλέψουν τα μέλλοντα (άνδρες 50%, γυναίκες 61%)! Τα παραπάνω δείχνουν ότι η κατάσταση είναι πλέον ανησυχητική.

(Έκδοση Αποστολικής Διακονίας)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- **Πρόλογος Ἀποστολικῆς Διακονίας**
- **Ἐκ βαθέων**

- **ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ**

1. **Ἐπιστημονικὸ φαινόμενο**
2. **Τὸ πρόβλημα τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου**
3. **Ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη**
4. **Προφητεία**
5. **Πέρα ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ γνώση**
6. **Κάποιες τελικὲς σκέψεις**

- **ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ: ΘΡΗΣΚΕΙΑ ἢ ΕΠΙΣΤΗΜΗ;**

ΣΥΝΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΑΝΑΔΡΟΜΗ

α) Στὴν ἀρχαία Βαβυλώνα

β) Ἡ συμβολὴ τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας

γ) Ἀστρολογία καὶ ἀποκρυφισμός

- **ΤΟ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΚΟ ΚΟΣΜΟΕΙΔΩΛΟ**

1. **Τί εἶναι, τελικά, ἡ Ἀστρολογία;**
2. **Τὸ μοντέλο τοῦ ἀστρολογικοῦ κόσμου**

- **Τὸ μεγάλο ἐρώτημα**
- **Μιὰ προσωπικὴ ἔκκληση**

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Ποιὸς θὰ μποροῦσε νὰ φαντασθεῖ ὅτι στὸ λυκόφως τοῦ 20οῦ αἰῶνος, ὁ καυχώμενος γιὰ τὴ μόρφωση τοῦ ἄνθρωπος, θὰ ἔφθανε στὸ θλιβερὸ σημεῖο νὰ ἐπιστρέψει σὲ παλαιὲς μορφὲς προλήψεων καὶ δεισιδαιμονιῶν!

Γιατί, τί ἄλλο φανερώνει καὶ τὸ γεγονός, ὅτι ἕνας σημαντικὸς ἀριθμὸς ἀνθρώπων καταφεύγει γιὰ στήριγμα στοὺς ἀστρολόγους, ἢ ἐξαρτᾶ τὸ «πῶς θὰ πάει ἡ μέρα του» ἀπὸ τὴν πρόβλεψη τοῦ ὡροσκοπίου ποὺ δημοσιεύεται σὲ ὅλες σχεδὸν τὶς ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικὰ καὶ ἐκπέμπεται ἀπὸ ἀρκετοὺς ραδιοτηλεοπτικοὺς σταθμούς;

Κι ἂς μὴ νομισθεῖ ὅτι ἐπιρρεπεῖς στὴν ἀστρολογία καὶ τὰ ὡροσκόπια εἶναι οἱ μικρῆς μορφώσεως. Ἐπιστημονικὲς ἔρευνες, στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀλλοῦ, ἔχουν καταδείξει ὅτι ἡ ἀστρολογία, ὁ ἀποκρυφισμός, ἡ παραψυχολογία κλπ. ἔχουν μπεῖ «στὰ σαλόνια καὶ τοὺς κοσμικοὺς κύκλους, στὰ καλλιτεχνικὰ παρασκήνια, στοὺς χώρους τῆς μόδας, στὰ γραφεῖα μικρῶν καὶ μεγάλων ἰδιωτικῶν καὶ δημοσίων ἐπιχειρήσεων, ἀκόμα καὶ στὰ Κοινοβούλια καὶ τὰ γραφεῖα ὑψηλὰ ἱσταμένων».

Γιὰ παράδειγμα, τὸ 40% τῶν Γάλλων πιστεύουν ὅτι ὁ χαρακτήρας τοῦ ἄνθρωπου ἐπηρεάζεται ἀπὸ τὸν ἀστερισμὸ τοῦ ζῳδίου στὸ ὁποῖο γεννήθηκε, ἐνῷ στὴν Ἑλλάδα σύμφωνα μὲ ἔρευνα τῆς ICAP: 14% τοῦ πληθυσμοῦ μελετᾶ τὴ στήλη τοῦ «Ὡροσκοπίου» ἐπειδὴ πιστεύει στὰ ζῴδια, 33% ἔτσι «γιὰ πλάκα», ἐνῷ ἕνα μεγαλύτερο ποσοστό, τὸ 55,6% τῶν Ἑλλήνων πιστεύουν, ὅτι ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ μποροῦν νὰ προβλέψουν τὰ μέλλοντα (ἄνδρες 50%, γυναῖκες 61%)! Τὰ παραπάνω δείχνουν ὅτι ἡ κατάσταση εἶναι πλέον ἀνησυχητική.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία ἀποφάσισε νὰ ἐκδώσει τὴν παροῦσα μελέτη τῶν Ἐπικ. Καθηγητῶν τῆς Ἀστροφυσικῆς κυρίων Μ. Δανέζη καὶ Σ. Θεοδοσίου, μὲ σκοπὸ νὰ πάρουν οἱ ἀναγνῶστες ἐπιστημονικὴ ἀπάντηση στὸ ἐρώτημα ἂν ἡ Ἀστρολογία εἶναι θρησκεία ἢ ἐπιστήμη. Μὲ τὴν εὐκαιρία, ὅμως, αὐτὴ ἐπιθυμοῦμε νὰ ἀναφερθεῖ καὶ ἡ ἄποψη τῆς Ἐκκλησίας μας πάνω στὸ θέμα:

Στὴν Ἁγία Γραφὴ ἡ Ἀστρολογία χαρακτηρίζεται ἀπάτη καὶ εἰδωλολατρεία. Καταδικάζεται ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Θεοῦ, τοὺς Προφῆτες, καὶ ἀπὸ διατάξεις τοῦ Νόμου. Συνιστᾶται στοὺς πιστοὺς νὰ μὴ καταφεύγουν σ᾽ αὐτήν, ἐνῷ θεωρεῖται

μίασμα γιὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς τοῦ Θεοῦ (Λευιτ. ιθ΄ 26, 31· κ΄ 6, 27. Ἔξοδος κβ΄ 18. Ἠσ. κ΄ 19, μζ΄ 11-15). Ἀλλὰ καὶ στὴν Ἱερὰ Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας μας ὑπάρχουν πολλὲς μαρτυρίες ποὺ καταδικάζουν τὴν Ἀστρολογία. Αὐστηρὰ τοποθετοῦνται ἀπέναντί της ἡ «Διδαχὴ τῶν Δώδεκα Ἀποστόλων», οἱ ἅγιοι Κύριλλος Ἱεροσολύμων, Κυρήνης Συνέσιος, Ἀλεξανδρείας Εὐσέβιος, Ἰωάννης Χρυσόστομος, Γρηγόριος Θεολόγος, Γρηγόριος Νύσσης κ.ἄ.

Εἶναι χαρακτηριστικά, μάλιστα, ὅσα γράφει ὁ μεγάλος δογματικὸς θεολόγος καὶ ἅγιος, Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Οἱ εἰδωλολάτρες παραδέχονται ὅτι μὲ τὴν ἀνατολὴ καὶ τὴ δύση καὶ τὴ σύγκρουση τῶν ἀστεριῶν αὐτῶν, τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, καθορίζονται ἡ ζωὴ καὶ οἱ πράξεις μας· μὲ αὐτὰ καταγίνεται ἡ ἀστρολογία Ἐμεῖς ὅμως οἱ χριστιανοὶ παραδεχόμαστε ὅτι ἀπ᾽ αὐτὰ διαμορφώνονται καιρικὲς καταστάσεις, ἡ βροχὴ καὶ ἡ ἀνοβρία, τὸ κρύο καὶ ἡ ζέστη, ἡ ὑγρασία καὶ ἡ ξηρασία καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ τὰ παρόμοια, ἀλλὰ μὲ κανένα λόγο οἱ πράξεις μας· γιατὶ ἐμεῖς, ἐπειδὴ γίναμε αὐτεξούσιοι ἀπὸ τὸ Δημιουργό, εἴμαστε κύριοι σ᾽ αὐτές. Ἂν λοιπὸν ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν ἀστεριῶν κάνουμε τὰ πάντα, κατ᾽ ἀνάγκην κάνουμε αὐτὸ ποὺ κάνουμε· καὶ αὐτὸ ποὺ γίνεται κατ᾽ ἀνάγκην οὔτε ἀρετὴ οὔτε κακία εἶναι. Καὶ ἂν οὔτε ἀρετὴ οὔτε κακία ἔχουμε, δὲν εἴμαστε ἄξιοι οὔτε γιὰ τοὺς ἐπαίνους καὶ τὰ στεφάνια, οὔτε γιὰ τὶς κατηγορίες ἢ τὶς τιμωρίες· ἐπιπλέον θὰ βρεθεῖ καὶ ὁ Θεὸς ἄδικος, δίνοντας σὲ ἄλλους ἀγαθὰ καὶ σὲ ἄλλους θλίψεις. Ἀλλὰ ἀκόμα οὔτε ὁ Θεὸς θὰ κυβερνᾶ οὔτε θὰ προνοεῖ γιὰ τὰ κτίσματά του, ἂν τὰ πάντα κατ᾽ ἀνάγκην ἄγονται καὶ φέρονται. Ἐπίσης καὶ ἡ λογικὴ θὰ μᾶς ἦταν περιττή- ἀφοῦ δὲν εἴμαστε κύριοι καμιᾶς πράξεως, σκεφτόμαστε περιττά. Τὸ λογικὸ πάντως μᾶς ἔχει δοθεῖ γιὰ τὴ σκέψη- κατὰ συνέπεια κάθε λογικὸ ὂν εἶναι καὶ αὐτεξούσιο».

Ἀλλὰ καὶ συνοδικὰ (61ος κανόνας τῆς ΣΤ΄ Οἰκουμενικῆς Συνόδου) καταδικάζονται ἐκεῖνοι ποὺ προστρέχουν στοὺς ἀστρολόγους. Ἡ πράξη τους αὐτὴ θεωρεῖται συνεργασία μὲ τοὺς δαίμονες καὶ τοὺς ἐπιβάλλεται ἀπαγόρευση τῆς θείας κοινωνίας γιὰ ἕξι χρόνια, ἐνῷ ὅσοι παραμένουν ἀμετανόητοι καὶ συνεχίζουν νὰ ἐξαρτοῦν τὴ ζωή τους ἀπὸ τὴν κίνηση τῶν ἄστρων καὶ τὶς προβλέψεις τῶν ἀστρολόγων, ἀποκόπτονται ἀπὸ τὸ ἐκκλησιαστικὸ Σῶμα. Χρέος, λοιπόν, κάθε σοβαροῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πιστοῦ χριστιανοῦ εἶναι νὰ ἐμπιστεύεται τὴ ζωὴ καὶ τὸ μέλλον του στὴν Πρόνοια τοῦ ἀγαθοῦ καὶ παντοδύναμου Θεοῦ καὶ νὰ ἀγωνίζεται γιὰ τὴ διαμόρφωσή τους κατὰ τὸ θέλημά Του κι ὄχι νὰ καταφεύγει στὴν ἀπάτη τῆς Ἀστρολογίας.

Ἡ Ἀποστολικὴ Διακονία

ΕΚ ΒΑΘΕΩΝ

Ὅταν πρὶν ἀρκετοὺς μῆνες προσκληθήκαμε ἀπὸ τὸν Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, προκειμένου νὰ ἐκφράσουμε, σὰν ἀστρονόμοι, τὴν ἄποψή μας πάνω στὸ θέμα τῆς Ἀστρολογίας, εἶναι ἀλήθεια ὅτι αἰσθανθήκαμε νὰ μᾶς

κατακλύζει τὸ τεράστιο δέος τοῦ ἀπολογητῆ.

Ἡ αἴσθηση αὐτὴ δὲν πήγαζε ἀπὸ τὴν συνειδητοποίηση τῆς ἄγνοιας ἑνὸς θέματος, ὅπως αὐτὸ τῆς Ἀστρολογίας, ποὺ ἐν τέλει δὲν ἔχει καμιὰ οὐσιαστικὴ σχέση μὲ τὸ ἀντικείμενο τῆς Ἐπιστήμης μας. Ἀντίθετα, ἔχοντας ἀσχοληθεῖ πέραν τῆς 20ετίας μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ἀναζήτηση τῆς ἀλήθειας τοῦ ἐφηρμοσμένου, ἀλλὰ καὶ φιλοσοφικοῦ, ὑπόβαθρου τῆς Ἀστρολογίας, ἀναρωτιόμαστε ἂν εἴχαμε ἀκόμα τὴν κοινωνική, ἐπιστημονικὴ καὶ φιλοσοφικὴ ὡριμότητα, προκειμένου νὰ ἐκφράσουμε τὴ γνώση καὶ τὶς σκέψεις μας πάνω στὸ τεράστιο αὐτὸ θέμα, μὲ πνεῦμα σύνεσης, ἐπιστημονικῆς ἀκρίβειας καὶ δικαιοσύνης, μακριὰ ἀπὸ ἀνθρώπινες ἢ κοινωνικὲς προκαταλήψεις, οἱ ὁποῖες θὰ μποροῦσαν νὰ ἐπηρεάσουν τὴν τελικὴ κατάληξη τῶν σκέψεών μας.

Κατὰ τὴ διάρκεια δυὸ συζητήσεων, ποὺ τελικὰ ἔγιναν στὸ Ραδιοφωνικὸ Σταθμὸ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀποφασίσαμε νὰ ἀναφερθοῦμε, σὲ μιὰ ἄγνωστη στὸ πλατὺ κοινὸ πτυχὴ τῆς Ἀστρολογίας, τὴν «Ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὴ φιλοσοφικὴ καὶ «ἐπιστημονική», κατὰ κάποιον τρόπο, βάση τῶν ἀστρολογικῶν ἀπόψεων. Τὴν ἐπιλογὴ κάναμε ἐπειδὴ πιστεύουμε ὅτι αὐτὴ ἀκριβῶς ἡ περιοχή, ἡ ὁποία δὲν ἀναφέρεται, ἢ ἀποκρύπτεται, ἀπὸ τὴν Ἀστρολογία, ἀποτελεῖ τὴ βάση τῶν τεράστιων προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἐρεθίζουν τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλλὰ καὶ τὴν ἀνθρώπινη περιέργεια, ὁδηγώντας τὸ πλατὺ κοινὸ σὲ ἐσφαλμένα, πολλὲς φορές, συμπεράσματα.

Τὶς βασικές μας αὐτὲς σκέψεις, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπισήμανση τοῦ ἀγνώστου, σχεδόν, αὐτοῦ θέματος, ἀποφασίσαμε νὰ καταγράψουμε, ἐν συντομίᾳ, στὶς λίγες αὐτὲς σελίδες, ὅταν αὐτὸ μᾶς ζητήθηκε ἀπὸ τὸν Διευθυντὴ Ἐκδόσεων τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Διατυπώνοντας αὐτὲς τὶς σκέψεις μας εἶναι γεγονός, ὅτι προσπαθήσαμε, ἂν καὶ μεγαλωμένοι μὲ τὰ νάματα τῆς Ὀρθοδοξιας, νὰ σταθοῦμε ἔξω ἀπὸ θρησκευτικὰ καὶ κοινωνικὰ δόγματα, ὑπηρετώντας ἁπλὰ κι ἀληθινὰ μόνο τὴν ἐπιστημονικὴ ἀλήθεια καὶ δεοντολογία. Μὲ τὸν τρόπο αὐτόν, πιστεύουμε, ὅτι ὁ λόγος καὶ ἡ γραφή μας μπορεῖ νὰ γίνει ἀποδεκτὴ ἀπὸ τὸ σύνολο τῶν συνανθρώπων μας, ἀσχέτως θρησκευτικῶν ἢ κοινωνικῶν διαφοροποιήσεων.

Ἕνα δεύτερο σημεῖο στὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ ἐξηγήσουμε σ᾽ αὐτοὺς ποὺ θὰ διαβάσουν τὶς σκέψεις μας εἶναι ὁ σκοπός, ὁ τελικὸς δηλαδὴ στόχος ποὺ θέλουμε νὰ ὑπηρετήσουμε. Ὅπως θὰ γίνει ἐλπίζουμε σαφές, μετὰ τὴν ἀνάγνωση τῶν ἑπόμενων σελίδων, δὲν θέλουμε ν᾽ ἀποδείξουμε τίποτα, οὔτε θέλουμε νὰ πείσουμε κανέναν γιὰ τίποτα. Αὐτὸ ποὺ προσπαθοῦμε νὰ κάνουμε εἶναι, νὰ φέρουμε στὸ φῶς τῆς δημοσιότητας, ἄγνωστες σὲ πολλοὺς πτυχὲς καὶ παραμέτρους τοῦ θέματος «Ἀστρολογία», οἱ ὁποῖες θὰ μποροῦσαν νὰ ὁδηγήσουν κάθε ἀναγνώστη μας σὲ μιὰ

πιὸ ἀληθινὴ καὶ σαφῆ ἀντιμετώπιση τοῦ θέματος.

Ἐλπίζουμε ὅτι σταθήκαμε συνεπεῖς στὸν στόχο μας καὶ πειστικοὶ στὸ λόγο μας.

Οἱ συγγραφεῖς

ΕΡΩΤΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΘΕΣΕΙΣ

1. Ἐπιστημονικὸ φαινόμενο

Πρὶν ὁδηγήσουμε τὴν ἀναζήτησή μας στὴν καρδιὰ τοῦ θέματός μας, ἴσως εἶναι καλὸ νὰ δοθοῦν κάποιες ἀπαντήσεις, πάνω σὲ μιὰ σειρὰ ἐρωτημάτων, ποὺ σχεδὸν πάντα γεννῶνται στὴ σκέψη τοῦ κοινοῦ κατὰ τὴ διάρκεια συζητήσεων, ἀνάμεσα σὲ ἐπιστήμονες ἀστρονόμους καὶ ἀστρολόγους.

Τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ ἐρωτήματα ποῦ χαράζουν τὴν σκέψη εἶναι: «Πότε ἕνα φαινόμενο μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἐπιστημονικό;». Σύμφωνα μὲ τὴν ἐπικρατοῦσα ἐπιστημονικὴ ἄποψη ἕνα φαινόμενο καταχωρεῖται σὰν ἐπιστημονικὸ ἂν πληροῖ τοὺς 3 πιὸ κάτω ὅρους:

α) Ὑπακούει σὲ συγκεκριμένους, γνωστοὺς καὶ ἐπιστημονικὰ ἐκφρασμένους φυσικοὺς νόμους.

β) Εἶναι γνωστὲς οἱ φυσικὲς συνθῆκες κάτω ἀπὸ τὶς ὁποῖες τὸ φαινόμενο αὐτὸ δημιουργεῖται καὶ ἐξελίσσεται, καὶ τέλος

γ) Τὸ φαινόμενο αὐτὸ μπορεῖ ν᾽ ἀναπαραχθεῖ κατὰ βούληση, ἀνεξαρτήτως τόπου καὶ χρόνου, ἂν ἐξασφαλισθοῦν οἱ ἀναγκαῖες φυσικὲς συνθῆκες.

2. Τὸ πρόβλημα τοῦ ἐννοιολογικοῦ περιεχομένου

Μὲ βάση τοὺς τρεῖς προηγούμενους ὅρους, ἔχουν καταχωρηθεῖ σὰν ἐπιστημονικὰ διάφορα φυσικὰ φαινόμενα (ὁ ἠλεκτρισμός, ὁ μαγνητισμός, ἡ ἐνέργεια) καὶ ἔχει γεννηθεῖ ἕνα πλῆθος παράγωγων λέξεων, οἱ ὁποῖες ἔχοντας μία συγκεκριμένη σημασία τὰ περιγράφουν.

Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ γεννήθηκε ἡ *ἐπιστημονικὴ ὁρολογία*, δηλαδὴ ἕνα σύνολο λέξεων-ὅρων, οἱ ὁποῖες ἔχοντας ἕνα σαφὲς ἐννοιολογικὸ περιεχόμενο, περιγράφουν ἐπακριβῶς συγκεκριμένες φυσικὲς καταστάσεις ἢ ἐκφράσεις τῶν ἐπιστημονικῶν φαινομένων, ἢ τῶν ἀποτελεσμάτων τους.

Ἕνα ἀπὸ τὰ βασικὰ προβλήματα ποὺ δυσχεραίνει τὴ συζήτηση μεταξὺ ἀστρολόγων

καὶ ἐπιστημόνων, ὁποιουδήποτε κλάδου, εἶναι τὸ ὅτι οἱ ἀστρολόγοι δανείζονται καὶ χρησιμοποιοῦν τὴν ἐπιστημονικὴ ὁρολογία, ἀφαιρώντας της ὅμως τὸ ἐννοιολογικὸ περιεχόμενο.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἡ Ἀστρολογία χρησιμοποιεῖ γιὰ λόγους ἐντυπωσιασμοῦ ἢ ἄγνοιας, ἐπιστημονικοὺς ὅρους, προκειμένου νὰ ἐκφράσει ἔννοιες ἢ φαινόμενα ἄσχετα μ᾽ ἔκεινα ποὺ οἱ ὅροι αὐτοὶ ἔχει συμφωνηθεῖ, ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ κοινότητα, νὰ ἐκφράζουν.

Ἀποτέλεσμα αὐτῆς τῆς ἐπιπόλαιας χρήσης ἐπιστημονικῶν ὅρων, προκειμένου νὰ περιγραφοῦν καταστάσεις διαφορετικὲς ἀπὸ ἐκεῖνες τὶς ὁποῖες οἱ ὅροι αὐτοὶ ἐκφράζουν, εἶναι, ἡ Ἀστρολογία νὰ ἀποκτᾶ μιὰ πλαστὴ γλωσσικὴ ἐπιστημονικοφάνεια. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸν ἡ Ἀστρολογία ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ πείθει ἐκείνους ποὺ δὲν ἀσχολοῦνται μὲ τὶς φυσικὲς ἐπιστῆμες, ὅτι ἀποτελεῖ κομμάτι τῆς ἐπιστήμης.

Ὡς ἐκ τούτου, οἱ ἀναγνῶστες ἀστρολογικῶν κειμένων πρέπει νὰ εἶναι ἐξ ἀρχῆς σχεδὸν σίγουροι ὅτι, ἂν συναντήσουν ἐπιστημονικοὺς ὅρους ὅπως, ἠλεκτρισμός, ἠλεκτρισμένο, μαγνητισμός, μαγνητισμένο, ἀκτινοβολία, ἐνέργεια, κραδασμὸς κ.λπ., οἱ ὅροι αὐτοὶ δὲν περιγράφουν φυσικὲς ἐπιστημονικὰ καταστάσεις, ἄλλα ἄλλες, ἀγνώστου δομῆς καὶ προέλευσης.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀκόμα στοιχεῖο ποὺ κάνει ἐξ ἀρχῆς ἀδύνατη τὴ συζήτηση μεταξὺ ἐπιστημόνων καὶ ἀστρολόγων, ἐφόσον δὲν ὑπάρχει μιὰ κοινὰ ἀποδεκτὴ ὁρολογία-γλώσσα, μέσῳ τῆς ὁποίας θὰ γίνει δυνατὴ ἡ νοητικὴ ἀνθρώπινη ἐπικοινωνία.

3. Ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη

Μετὰ ὅλα τὰ προηγούμενα, μποροῦμε νὰ κάνουμε μιὰ πρώτη διάκριση ἀνάμεσα στὶς ἔννοιες «*ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη*» καὶ «*προφητεία*».

Σὰν ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη θεωροῦμε τὴν προαναγγελία ἢ τὴν ἀναμονὴ κάποιου φαινομένου ἢ γεγονότος, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἀπόρροια τῆς σαφοῦς γνώσης, τῶν φυσικῶν αἰτίων καὶ συνθηκῶν ποὺ συντελοῦν στὴν γέννηση, τὴν ἐξέλιξη ἢ τὴν περιοδικὴ ἐπανάληψη τοῦ φαινομένου αὐτοῦ. Ἡ ἔννοια τῆς ἐπιστημονικῆς πρόβλεψης, εἶναι στενὰ συνδεδεμένη μὲ τὴν ἔννοια τῆς ἐπιστημονικῆς ἀπόδειξης.

Ἀποδεικνύω ἐπιστημονικὰ σημαίνει, ἀνακαλύπτω τοὺς νόμους τῆς φύσης ποὺ ὁδηγοῦν τὰ φαινόμενα νὰ δροῦν ἔτσι καὶ ὄχι ἀλλιῶς. Σημαίνει, ὅτι μπορῶ νὰ περιγράψω τοὺς νόμους αὐτοὺς μαθηματικὰ ἢ φυσικά, καὶ μέσα ἀπὸ τὴ βαθειὰ γνώση τῶν ἐπαναλαμβανόμενων ρυθμῶν ἐξέλιξής τους, ὅτι μπορῶ νὰ προβλέπω τὴν

ἑκάστοτε ἔκφραση τοὺς μέσα στὸ χῶρο καὶ τὸ χρόνο.

4. Προφητεία

Ὡς προφητεία, θεωροῦμε τὴν προσπάθεια πρόβλεψης γεγονότων ἢ φαινομένων, χωρὶς νὰ δίνεται συγχρόνως καμιὰ ἐπιστημονικὴ ἐξήγηση τῶν αἰτίων ἢ συνθηκῶν, ἀπὸ τὶς ὁποῖες συνάγεται αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς πρόβλεψης.

Στὶς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ προφητεία εἶναι ἀπόρροια μεταφυσικῶν, ἀποκρυφιστικῶν, ἢ θρησκευτικῶν δογμάτων, ἡ ἀλήθεια τῶν ὁποίων ἔχει σχέση μὲ κάποιο εἶδος θρησκευτικῆς, ἢ μεταφυσικῆς πίστης, γεγονὸς ποὺ εἶναι ἀναφαίρετο δικαίωμα καὶ ψυχικὴ ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου.

Ἡ δυνατότητα ὕπαρξης προφητειῶν εἶναι ἀποδεκτὴ φιλοσοφικά, ἐφόσον πέρα ἀπὸ κάθε ἐπιστημονικὴ ἀναζήτηση, ὑπάρχει ὁ Θεός, ὁ ὁποῖος δὲν ἐπιδέχεται καμιὰ ἐπιστημονικὴ ἐπεξεργασία ἢ διερεύνηση. Ὁ Θεὸς γιὰ ὅλους τοὺς πολιτισμούς, ἀποτελεῖ φύση καὶ ἔννοια ὑπέρλογη καὶ μεταφυσική, τὴν ὁποία τείνουμε νὰ προσεγγίσουμε μέσῳ προσωπικῶν ψυχικῶν καὶ συναισθηματικῶν κριτηρίων, τὰ ὁποῖα δὲν ὑπόκεινται σὲ ὑπαρκτοὺς ἐπιστημονικοὺς κανόνες.

Παρ᾽ ὅλα τὰ προηγούμενα, πολλὲς φορὲς κατὰ τὴ διάρκεια τῶν αἰώνων, ὑπῆρξαν περιπτώσεις ταύτισης τῶν ἐννοιῶν τῆς «ἐπιστημονικῆς πρόβλεψης» καὶ τῆς «προφητείας».

Ἡ ταύτιση αὐτή, ὁπότε συναντᾶται, ὀφείλεται κυρίως ἀτοὺς παρακάτω δυὸ παράγοντες:

α) Σὰν πρῶτο παράγοντα μποροῦμε νὰ διακρίνουμε τὴν *ἐπιστημονικὴ ἢ κοινωνικὴ σκοπιμότητα* τῆς περιόδου.

Χαρακτηριστικὸ παράδειγμα ἀποτελεῖ ἡ πρόβλεψη τῶν ἡλιακῶν καὶ σεληνιακῶν ἐκλείψεων ἀπὸ τοὺς Βαβυλωνίους καὶ Αἰγυπτίους ἱερεῖς. Οἱ προβλέψεις αὐτῶν τῶν γεγονότων, ὅσον ἀφορᾷ στοὺς ἀστρονόμους - ἱερεῖς, ἦταν ἐπιστημονικές, ἐφόσον ἦταν γνωστὰ τὰ φυσικὰ αἴτια καὶ οἱ νόμοι τοῦ ἐπαναλαμβανόμενου κύκλου τῶν φαινομένων αὐτῶν.

Ἡ προαναγγελία ὅμως τῶν ἐκλείψεων, ὅσον ἀφορᾷ τὸ λαό, ὁ ὁποῖος ἀγνοοῦσε τὰ αἴτια καὶ τοὺς νόμούς τους, φάνταζε ὡς προφητεία. Λόγω τοῦ γεγονότος αὐτοῦ, οἱ ἐκλείψεις ἀποτελοῦσαν γιὰ τὶς μάζες, ὑπερφυσικὲς ἐκφράσεις τῆς βούλησης τῶν ἑκάστοτε θεῶν τους.

β) Ἕνας δεύτερος παράγοντας ὑπῆρξε ἡ *ἀνθρώπινη ἐπιπολαιότητα*. Στὴν περίπτωση

αὐτή, ἡ σύγχυση τῶν ἐννοιῶν ἔχει σὰν στόχο, τὴν ἀνάδειξη κάποιων ἀμφιλεγόμενων ἀπόψεων, προκειμένου αὐτὲς νὰ γίνουν ἀποδεκτὲς ἀπὸ τὸ εὐρὺ κοινό. Ἡ ἐπιπολαιότητα αὐτὴ μετατρέπεται σὲ ἐγκληματικὴ σκοπιμότητα, ἂν μέσῳ αὐτῆς τῆς ταύποης ἐπιχειρεῖται ἡ ἐσκεμμένη παραπλάνηση τοῦ κοινοῦ, μὲ ἀπώτερο στόχο τὴ δόξα ἢ τὸν ἀνθρώπινο πλοῦτο.

Ὅσον ἀφορᾷ στὴν Ἀστρολογία, οἱ στόχοι τοὺς ὁποίους ὑπηρετεῖ ἡ ἐσκεμμένη ταύτιση τῶν ἐννοιῶν «ἐπιστημονικὴ πρόβλεψη» καὶ «προφητεία», καθὼς καὶ ἡ χρησιμοποίηση ἐπιστημονικῶν ὅρων χωρὶς τὸ ἐννοιολογικό τους περιεχόμενο, ποικίλουν ἀνάλογα μὲ τὴν ἐποχή.

5. Πέρα ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ γνώση

Πέρα ὅμως ἀπὸ τὰ θέματα γνώσης, ἡ ἔννοια ἐπιστήμη συμπεριλαμβάνει ἕνα σύνολο κανόνων ἤθους, τοὺς ὁποίους ὁ ἐπιστήμονας πρέπει νὰ ἀποδέχεται καὶ νὰ ἐφαρμόζει. Ἀπό τους κανόνες αὐτοὺς διακρίνουμε τρεῖς, τοὺς πιὸ σημαντικούς:

α) Τὴν ἐπίγνωση τῆς δυνατότητας σφάλματος. Εἶναι σὲ ὅλους γνωστὸ ὅτι ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα, ὅπως τὴν ὁριοθετήσαμε στὰ προηγούμενα, ἔχει ζωὴ μόλις 300 περίπου ἐτῶν.

Ἡ μικρὴ αὐτὴ ζωὴ τῆς ἀποδεικτικῆς ἐπιστημονικῆς σκέψης, ἔχει πείσει τοὺς ἐπιστήμονες ὅτι αὐτὰ ποὺ δὲν γνωρίζουν, γύρω ἀπὸ τοὺς φυσικοὺς νόμους καὶ τὰ συμπαντικὰ γεγονότα, εἶναι ἀπείρως περισσότερα ἀπὸ αὐτὰ ποὺ γνωρίζουν. Ὅμως καὶ γι᾽ αὐτὰ ἀκόμα τὰ γεγονότα ἢ φαινόμενα, τὰ ὁποῖα θεωροῦνται γνωστὰ καὶ διερευνημένα, ἡ ἐπιστήμη διατηρεῖ σχετικὲς ἀνθρώπινες ἐπιφυλάξεις, ἀναγνωρίζοντας τὴν δυνατότητα ἀνθρώπινου σφάλματος, ἢ κακῆς ἀνθρώπινης ἐκτίμησης τῆς εὐρύτητας ἢ ποιότητα τῶν φυσικῶν παραμέτρων ποὺ ἐπιδροῦν στὴ γέννηση, ἢ στὴν ἐξέλιξη τῶν φαινομένων.

Ἡ ἐπίγνωση τῆς περιορισμένης ἀνθρώπινης γνώσης καὶ τῆς πιθανότητας σφάλματος ἔχει σὰν ἀποτέλεσμα, ὁ ἐπιστήμονας νὰ εἶναι σεμνὸς καὶ ταπεινός, ἀναγνωρίζοντας τὴν ἀλήθεια τῶν λόγων τοῦ Σωκράτη: «ἓν οἶδα ὅτι οὐδὲν οἶδα» (ἕνα γνωρίζω ὅτι τίποτα δὲν γνωρίζω).

Τὸν βασικὸ αὐτὸ ἐπιστημονικὸ κανόνα δὲν ἀποδέχεται στὴν πράξη ἡ Ἀστρολογία. Οἱ ἀστρολόγοι, ὄντας ὑπερόπτες, διαπνέονται ἀπὸ τὴ βεβαιότητα ὅτι ὅλα ὅσα πιστεύουν εἶναι μοναδικὰ καὶ μὴ ἐπιδεχόμενα τροποποιήσεων ἢ σφαλμάτων. Μὲ λίγα λόγια, αὐτὸ ποὺ φαίνεται νὰ πιστεύει ἡ Ἀστρολογία εἶναι ἀντίθετο μὲ τὴν ρήση τοῦ Σωκράτη καὶ μπορεῖ νὰ ἐκφραστεῖ μὲ ἕνα ἀντίθετο ρητό, «ἓν οἶδα ὅτι τὰ πάντα οἶδα» (ἕνα γνωρίζω, ὅτι γνωρίζω τὰ πάντα).

Ἀναγνωρίζοντας ὅμως οἱ ἐπιστήμονες ὅτι δὲν γνωρίζουν τὰ πάντα, δὲν εἶναι διατεθειμένοι νὰ ἀποδεχθοῦν χωρὶς ἔρευνα καὶ ἀποδεικτικὸ ὑλικό, ὁτιδήποτε προτείνεται ἀπὸ ὁποιονδήποτε, πιεζόμενοι ἀπὸ κοινωνικές, προσωπικὲς ἢ πολιτικὲς προκαταλήψεις, ἀποβλέποντας ἁπλὰ σὲ ὠφελιμιστικὰ ἀνταλλάγματα πλούτου ἢ δόξας. Πόσο μᾶλλον δὲν προτίθεται ἡ ἐπιστήμη νὰ ἀναγνωρίσει γεγονότα, τὰ ὁποῖα ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἐπιδεκτικὰ ἐπιστημονικῆς ἐπιβεβαίωσης, ἀλλὰ ἀντιτίθενται στὴν ἤδη ὑπάρχουσα γνώση.

Οἱ ἐπιστήμονες ἀνὰ πᾶσα στιγμὴ εἶναι ἕτοιμοι νὰ ἀποδεχθοῦν ὅτι ἔχουν ἄδικο σὲ κάποιες ἀπόψεις τους, ἐνῷ δὲν ἔχουν κανένα ἐνδοιασμὸ νὰ ἐρευνήσουν καὶ νὰ διατυπώσουν ἀλήθειες ποὺ θέτουν σὲ ἀμφισβήτηση καὶ αὐτὰ ἀκόμα τὰ θεμέλια της σύγχρονης ἐπιστημονικῆς γνώσης.

Ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη δὲν φοβᾶται νὰ συζητᾶ καὶ νὰ ἀναζητᾶ τὴν ἀλήθεια ὅσον ἄφορα τὴν ὕπαρξη καὶ τὴ φύση τῶν μελανῶν ὀπῶν, καὶ τῆς δυνατότητας μέσῳ τῶν διαδοχικῶν ὁριζόντων, ποὺ ἴσως ὑπάρχουν στὸ ἐσωτερικό τους, νὰ ὁδηγούμεθα πρὸς τὸ παρελθὸν ἢ τὸ μέλλον.

Δὲν ἔχει κανένα ἐνδοιασμὸ ἡ σύγχρονη Ἀστροφυσικὴ νὰ ἐρευνᾶ φιλοσοφικὰ καὶ ἐπιστημονικά, τὴν δυνατότητα ὕπαρξης ἑνὸς δεύτερου ἀντιπαράλληλου Σύμπαντος, τὸ ὁποῖο ἴσως συνυπάρχει μὲ τὸ δικό μας, χωρὶς ὅμως νὰ γίνεται ἀντιληπτὸ ἀπὸ ἐμᾶς. Τέλος ἡ σύγχρονη ἐπιστήμη δὲν συγκρατεῖται ἀπὸ κανένα δόγμα προκειμένου νὰ συνεχίσει μὲ ἐπιμονὴ καὶ ὑπομονὴ νὰ ἀναζητᾶ ἄλλους ἐξωγήινους πολιτισμοὺς στὰ μακρινὰ ἀστέρια τοῦ Σύμπαντος.

β) Ἡ διδασκαλικὴ εὐαισθησία. Ἡ διδασκαλικὴ εὐαισθησία, ἀποτελεῖ τὴν εἰδοποιὸ διαφορὰ μεταξὺ τοῦ δάσκαλου ἐπιστήμονα - ἐρευνητῆ καὶ τοῦ ἐπαγγελματία - ἀστρολόγου.

Ὁ δάσκαλος ἐπιστήμονας, ἔχει ἀσφαλῶς μέσα του μία διαμορφωμένη ἀναπόδεικτη πίστη γιὰ τὴν ἀλήθεια ἢ ὄχι κάποιων φαινομένων ἢ γεγονότων. Ἡ πίστη αὐτὴ πηγάζει ἀπὸ τὴ φιλοσοφική, μεταφυσική, θρησκευτικὴ ἢ κοινωνικὴ συγκρότησή του σὰν ἀνθρώπου, καὶ ἀποτελεῖ κυρίαρχο στοιχεῖο τῆς ψυχικῆς καὶ πνευματικῆς του ὑπόστασης. Αὐτὸ ποὺ πρέπει νὰ τονιστεῖ εἶναι ὅτι πολλὲς φορὲς τὰ ἑκάστοτε ἐσωτερικὰ «πιστεύω» τοῦ ἐπιστήμονα, μπορεῖ νὰ εἶναι ἀντίθετα καὶ πρὸς αὐτὲς τὶς κυρίαρχες ἐπιστημονικὲς ἀπόψεις τῆς περιόδου. Τὴν πίστη του στὶς ἀπόψεις αὐτὲς ὁ ἐπιστήμονας δάσκαλος προσπαθεῖ, χρησιμοποιώντας κάθε ἐπιστημονικὸ μέσο, νὰ ἀποδείξει καὶ νὰ τεκμηριώσει.

Κατὰ τὴ διάρκεια ὅμως τῆς ἀποδεικτικῆς διαδικασίας, τὸ διδακτικὸ ἦθος. δὲν ἐπιτρέπει στὸν δάσκαλο ἐπιστήμονα νὰ διδάξει στοὺς μαθητές του, ἀλλὰ καὶ στὸ εὐρύτερο κοινό, τὶς ἐσωτερικές του ἀπόψεις, οἱ ὁποῖες μπορεῖ στὸ μέλλον νὰ

ἀποδειχθοῦν λανθασμένες.

Ὁ ἐπιστήμονας δάσκαλος, δὲν θεωρεῖ ἠθικὸ νὰ χρησιμοποιεῖ τὸ προσωπικὸ καὶ ἐπιστημονικό του κύρος, ἢ ἀκόμα τὸ ψυχικὸ καὶ συναισθηματικὸ δέος ποὺ πολλὲς φορὲς προκαλοῦν τὰ ἄδυτα τοῦ συμπαντικοῦ μυστηρίου, προκειμένου νὰ λύσει, μέσῳ τῶν μαθητῶν του, προσωπικὰ προβλήματα ὑλικῆς του ἀποκατάστασης, ἢ κοινωνικῆς προβολῆς καὶ ἐπιβεβαίωσης.

γ) Ὁ σεβασμὸς στὸν παράγοντα «ἄνθρωπος». Ἕνα γεγονὸς ὅμως τὸ ὁποῖο θὰ πρέπει νὰ σημειώσουμε εἶναι ὅτι τὴν γνώση ὁ ἐπιστήμονας πρέπει νὰ τὴν χρησιμοποιεῖ μὲ τρόπο ὥστε νὰ γίνεται σεβαστὴ ἢ νοητική, συναισθηματική, ψυχικὴ καὶ βιολογικὴ ἰδιαιτερότητα κάθε ἄνθρωπου. Ἡ ἐπιστήμη δὲν εἶναι αὐτοσκοπός, ἀλλὰ μέσον ἀνάπτυξης τῶν φυσικῶν, νοητικῶν, ψυχικῶν καὶ συναισθηματικῶν δυνατοτήτων τοῦ ἀνθρώπου.

Σάν παράδειγμα ἀναφέρουμε τὴν πρακτικὴ τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης. Ἂν καὶ σὲ πολλὲς περιπτώσεις ἕνα σύνολο ἀνθρώπων πάσχει ἀπὸ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἀσθένεια, τὸ εἶδος καὶ ἡ ποσότητα τοῦ φαρμάκου διαφέρει ἀπὸ ἀσθενῆ σὲ ἀσθενῆ. Ἡ ἐν γένει ἰατρικὴ ἀγωγὴ εἶναι συνάρτηση εἰδικότερων βιολογικῶν ἢ καὶ ψυχικῶν δυνατοτήτων καθενὸς ξεχωριστὰ καὶ καθορίζεται μὲ προσοχὴ ἀπὸ τὸν θεράποντα ἰατρό, μετὰ ἀπὸ προσεκτικὴ ἀνάλυση τῆς εἰκόνας τοῦ συγκεκριμένου ἀσθενῆ.

Εἶναι ἀδιανόητη γιὰ τὴ σύγχρονη ἰατρικὴ ἐπιστήμη, κάθε γενικευμένη καὶ ἀόριστη δήλωση, στὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, π.χ. τῆς μορφῆς «ἂν πάσχεις ἀπὸ ἕλκος τοῦ στομάχου πάρε τὸ τάδε φάρμακο στὴν τάδε δοσολογία».

Ὁμοίως ὁ θεράπων ἰατρός, γιὰ τοὺς ἴδιους λόγους, ἀποκαλύπτει σὲ διαφορετικὸ βαθμὸ καὶ μὲ διαφορετικὸ τρόπο γιὰ κάθε ἀσθενῆ, τὴν σοβαρότητα καὶ τὴν πιθανὴ τελικὴ ἐξέλιξη τῆς ἀρρώστιας του.

Ἀντίθετα, οἱ ἀστρολόγοι δὲν δείχνουν τὴν ἴδια εὐαισθησία στὴν ἰδιαιτερότητα τῆς φύσης κάθε ἀνθρώπου.

Γιὰ παράδειγμα, ἐνῷ πιστεύουν (σωστὰ ἢ ὄχι) ὅτι ἡ ἁπλὴ γνώση τοῦ εἴδους τοῦ ζῳδίου δὲν εἶναι ἀρκετὴ προκειμένου νὰ κάνουν σωστὴ πρόβλεψη ποὺ νὰ ἀφορᾷ τὴ ζωὴ κάποιου συγκεκριμένου ἀνθρώπου (χρειάζεται τὸ ἔτος, ἡ ἡμέρα καὶ ἡ ὥρα γέννησης) χωρὶς κανέναν ἐνδοιασμὸ κάνουν ἀστρολογικὲς προβλέψεις ὀτὰ μέσα μαζικῆς ἐνημέρωσης, στηριζόμενοι μόνο στὸ ζώδιο κάθε ἀνθρώπου, ἀδιαφορώντας γιὰ τὶς ὅποιες ψυχικὲς ἢ συναισθηματικὲς ἐπιπτώσεις μποροῦν νὰ ἔχουν οἱ ἀτελεῖς, σύμφωνα μὲ τὴν Ἀστρολογία, ἀπόψεις τους γιὰ τὸ ἀφελὲς ἀκροατήριο ποὺ τοὺς παρακολουθεῖ.

Ἀστρολογία - οἰκονομικὴ ἀπάτη. Γιὰ νὰ κερδίσουμε στὸ ΛΟΤΤΟ, ἔκτος ἀπὸ 1.000 δραχμές, ὁ Ἀστρολόγος - «ἐπιστήμονας» ζητάει καί... τὸ νούμερο τοῦ παπουτσιοῦ μας!!!

6. Κάποιες τελικὲς σκέψεις.

Μετὰ ὅλα τὰ προηγούμενα ἡ προσωπική μας, μὴ ἀλάνθαστη, ἄποψη εἶναι ὅτι ἡ Ἀστρολογία στὴν ἐφαρμοσμένη μορφή της, ἄσχετα τοῦ ἂν εἶναι ἀληθινὴ ἢ ὄχι ἡ γνώση ποὺ ἐπαγγέλλεται, διακρίνεται ἀπὸ μιὰ σειρὰ ἀδυναμιῶν, ὅπως:

α) Χρησιμοποιεῖ ἐπιστημονικοὺς ὅρους, προκειμένου νὰ περιγράψει φαινόμενα ἄσχετα μὲ ἐκεῖνα ποὺ οἱ ὅροι αὐτοὶ ἔχουν συμφωνηθεῖ νὰ περιγράφουν ἀπὸ τὴν ἐπιστημονικὴ κοινότητα

β) Δὲν ἀποδέχεται τὴν πιθανότητα σφάλματος, ὁρισμένων βασικῶν της θέσεων.

γ) Δὲν διαπνέεται ἀπὸ τὴν ποιότητα τῆς ἐπιστημονικῆς διδασκαλικῆς εὐαισθησίας καὶ τέλος,

δ) Δὲν σέβεται τὴν ἰδιαιτερότητα τῆς φύσης, τῆς ψυχῆς καὶ τῆς εὐαισθησίας, ξεχωριστὰ κάθε ἀνθρώπου.

Οἱ τέσσερις αὐτὲς ἀδυναμίες, δημιουργοῦν βάσιμες ἐντυπώσεις ὅτι ἡ Ἀστρολογία, ἄσχετα ἂν εἶναι σωστὲς ἢ ὄχι οἱ θέσεις της πάνω σὲ ἕνα σύνολο φαινομένων (γεγονὸς ποὺ θὰ σχολιάσουμε στὴ συνέχεια), δὲν διαπνέεται, οὔτε σέβεται τὴν ἐπιστημονικὴ δεοντολογία. Καὶ μόνο τὸ γεγονὸς αὐτὸ τὴν κάνει ἐπιστημονικὰ ἀφερέγγυα, μηδενίζοντας τὴ δυνατότητα, τῆς ἔστω καὶ φιλοσοφικῆς ἐπαφῆς της μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ κοινότητα.

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑ:
Θρησκεία ἢ Ἐπιστήμη;

Σύντομη Ἱστορικὴ ἀναδρομή

α) Στὴν ἀρχαία Βαβυλώνα.

Ἀρχίζοντας μία σύντομη πορεία στὶς Ἱστορικὲς ρίζες τῆς Ἀστρολογίας, εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ σταθοῦμε καὶ νὰ ἐξετάσουμε τὸ περιεχόμενο κάποιων παρεξηγημένων ἐφαρμογῶν τῆς ἐπιστημονικῆς γνώσης τῶν Βαβυλωνίων, ποὺ θεωροῦνται, κατὰ κάποιον τρόπο, οἱ πατέρες τῆς Ἀστρολογίας.

Ὅπως εἶναι γνωστό, πρῶτοι οἱ Βαβυλώνιοι μελέτησαν τὸν ἔναστρο οὐρανὸ καὶ

κατέγραψαν μὲ ἐπιμέλεια τὰ ἀποτελέσματα τῶν ἀστρονομικῶν παρατηρήσεων ποὺ διεξήγαγαν κατὰ τὴ διάρκεια πολλῶν ἑκατονταετηρίδων.

Οἱ μακρόχρονες αὐτὲς παρατηρήσεις, ἰδίως τῶν γνωστῶν τότε πλανητῶν, τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἥλιου, τοὺς ἔδωσαν τὴ δυνατότητα νὰ συνάγουν σαφῆ συμπεράσματα, γιὰ τὴν κίνηση ἄλλα καὶ τὰ αἴτια ποὺ δημιουργοῦν πολλὰ ἀστρονομικὰ φαινόμενα, ὅπως εἶναι οἱ ἡλιακὲς καὶ σεληνιακὲς ἐκλείψεις.

Ἰδιαίτερα σημείωσαν τὴν περιοδικότητα ἀρκετῶν ἀστρονομικῶν φαινομένων, ἐκτὸς τῶν ἐκλείψεων, ὅπως εἶναι ἡ περιοδικότητα τῶν φάσεων τῶν πλανητῶν καὶ ἡ ἐπιτολὴ κάποιων ἀστεριῶν, ὅπως ὁ Σείριος. Γιὰ διευκρινιστικοὺς λόγους ἀναφέρουμε ὅτι ἐπιτολὴ ἑνὸς ἀστεριοῦ θεωροῦμε τὸ φαινόμενο τῆς ταυτόχρονης ἀνατολῆς του μὲ τὸν Ἥλιο.

Μὲ βάση τὰ προηγούμενα, μποροῦμε νὰ ὑποστηρίξουμε ὅτι ἡ ἀστρονομικὴ γνώση τῶν Βαβυλωνίων, ὅπως καὶ ἡ πρόβλεψη διαφόρων οὐράνιων φαινομένων, ὑπῆρξε ἐπιστημονική, τουλάχιστον ὅσον ἀφορᾷ στοὺς ἀστρονόμους - ἱερεῖς. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι κανένας Βαβυλώνιος ἀστρονόμος - ἱερέας, δὲν πίστευε ὅτι οἱ θεοὶ μποροῦσαν, κατὰ τὸ δοκοῦν, χωρὶς συγκεκριμένη γενικότερη φυσικὴ αἰτία, νὰ ὁδηγοῦν τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ἔξω ἀπὸ τοὺς γενικοὺς συμπαντικοὺς φυσικοὺς νόμους. Γιὰ τοὺς Βαβυλώνιους, ἔργο τῶν θεῶν ἦταν ἡ συγκρότηση τῶν γενικῶν, ἀρχικῶν, συμπαντικῶν νόμων, μέσα στὰ πλαίσια τῶν ὁποίων ὄφειλαν νὰ λειτουργοῦν καὶ αὐτοί, σὲ κάθε περίπτωση ὑλικῆς ἔκφρασής τους.

Στηριγμένοι στὴν προηγούμενη ἐπιστημονικὴ θεώρηση τῶν φυσικῶν πραγμάτων, οἱ Βαβυλώνιοι δόμησαν μιὰ ἄκρως ἐπιστημονικὴ ἄποψη ποὺ συνοψίζεται στὶς πιὸ κάτω δυὸ ἀρχές:

α) Τὸ Σύμπαν ὑπακούει σὲ γενικοὺς συμπαντικοὺς ἀναλλοίωτους φυσικοὺς κανόνες. Μεταξὺ τῶν κανόνων αὐτῶν, γιὰ τοὺς Βαβυλώνιους, σημαντικότατος ἦταν ὁ κανόνας τῆς περιοδικότητας τῶν φαινομένων. Ὡς ἐκ τούτου ἡ περιοδικότητα τῶν φάσεων τῆς Σελήνης, τῆς Ἀφροδίτης ἢ τῆς ἐπιτολῆς του Σειρίου ἀποτελοῦσαν καθοριστικὲς ἐκφράσεις ἑνὸς γενικότερου συμπαντικοῦ κανόνα.

Αὐτὸ ὅμως ποὺ θέλουμε νὰ τονίσουμε εἶναι ὅτι ὅλα τὰ προηγούμενα, ἀποτελοῦσαν μέρος τῆς ἀποκλειστικῆς ἀπόκρυφης γνώσης τῶν Βαβυλωνίων ἀστρονόμων -ἱερέων καὶ δὲν εἶχαν καμιὰ σχέση μὲ τὰ μυθοπλαστικὰ σχήματα ποὺ διδάσκονταν στὸ λαό, μὲ στόχο τὴν διαιώνιση τῆς κυριαρχίας τῶν εἰδωλολατρικῶν ἱερατείων πάνω στὶς μάζες.

β) Ὅσον ἀφορᾶ τὸν ἄνθρωπο, οἱ Βαβυλώνιοι πίστευαν ὅτι, ἐφόσον ἀποτελεῖ μέρος τῆς συμπαντικῆς δημιουργίας, θὰ ἔπρεπε οἱ λειτουργίες του νὰ ὑπακούουν σὲ

κανόνες περιοδικότητας, ποὺ πιθανὸν νὰ συνέπιπταν μὲ τὴν περιοδικότητα κάποιων οὐράνιων φαινομένων.

Γιὰ νὰ γίνουμε πιὸ σαφεῖς, οἱ Βαβυλώνιοι δὲν πίστευαν ὅτι τὰ οὐράνια φαινόμενα ἦταν ἐκεῖνα ποὺ ὁδηγοῦσαν τὸ πεπρωμένο τοῦ ἄνθρωπου, ἢ καθόριζαν τὶς ψυχικὲς ἢ βιολογικὲς λειτουργίες του. Ἁπλῶς πίστευαν ὅτι ὑπῆρχε πιθανότητα, οἱ συμπαντικοὶ κανόνες ποὺ ἀναγκάζουν τὰ οὐράνια φαινόμενα νὰ ἐπαναλαμβάνονται στὴ διάρκεια τοῦ χρόνου, νὰ μποροῦν νὰ ἐκφράζονται καὶ στὴν περίπτωση τοῦ ἀνθρώπου μὲ τοὺς ἴδιους χρονικοὺς ρυθμούς.

Τὴ σκέψη τοὺς αὐτὴ οἱ Βαβυλώνιοι, σὰν γνήσιοι πρόγονοι τῶν σύγχρονων ἐπιστημόνων ἐρευνητῶν, προσπάθησαν νὰ ἀποδείξουν μὲ ἕνα τρόπο ποὺ ἔβαζε τὰ θεμέλια τῆς σημερινῆς στατιστικῆς ἐπιστήμης. Εἰδικότερα κατέγραψαν, γιὰ πολὺ μεγάλα χρονικὰ διαστήματα, τὰ χαρίσματα ἢ τὴν προσωπικὴ ἐξέλιξη τῶν κατοίκων τῆς μικρῆς περιοχῆς ποὺ μποροῦσαν νὰ ἐλέγξουν. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ προσπαθοῦσαν νὰ διαπιστώσουν ἂν τὰ γεγονότα αὐτὰ συνδέονταν, ὄχι μὲ αὐτὰ καθεαυτὰ τὰ ἀστέρια, τοὺς πλανῆτες καὶ τὶς κινήσεις τους, ἀλλὰ μὲ τοὺς φυσικοὺς νόμους τῆς συμπαντικῆς περιοδικότητας στοὺς ὁποίους ὑπάκουαν καὶ τὰ οὐράνια αὐτὰ σώματα.

Θετικὴ ἀπάντηση στὴν προσπάθεια αὐτῆς τῆς σύνδεσης, ὅπως γνωρίζουμε μέχρι σήμερα ἀπὸ τὶς ἀρχαιολογικὲς ἀνακαλύψεις, δὲν δόθηκε ἀπὸ τοὺς Βαβυλώνιους ἢ ἀργότερα ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους, οἱ ὁποῖοι θεωροῦνταν κληρονόμοι τῆς γνώσης τῶν πρώτων.

Ἡ ἀδυναμία μιᾶς τέτοιας συσχέτισης, ἔχει πλέον ἀποδειχθεῖ καὶ ἐπιστημονικὰ ἀπὸ τὸν Γάλλο στατιστικολόγο *Μισὲλ Γκωκελέν*.

Ἂς ρίξουμε ὅμως μιὰ ματιὰ στὰ ἀποτελέσματα αὐτῆς τῆς ἔρευνας.

Ὅπως γνωρίζουμε, σύμφωνα μὲ τὴν ἀστρολογικὴ θεωρία, ὅταν ὁ πλανήτης Ἄρης βρίσκεται σὲ κάποιες συγκεκριμένες θέσεις κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς γέννησης ἑνὸς ἄνθρωπου, τὸν προικοδοτεῖ, ἀνάλογα μὲ τὴ θέση τοῦ αὐτή, μὲ μιὰ τάση νὰ στραφεῖ πρὸς τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ ἐπιστήμονα, τοῦ στρατιωτικοῦ ἢ τοῦ ἀθλητῆ ἀντίστοιχα.

Ὁ Γάλλος στατιστικολόγος, συνέλεξε ἕνα πολὺ μεγάλο τυχαῖο δεῖγμα, ἐπιστημόνων, στρατιωτικῶν καὶ ἀθλητῶν, διερευνώντας ταυτόχρονα σὲ πόσες περιπτώσεις οἱ ἀστρολογικὲς αὐτὲς συνθῆκες πληροῦνται.

Ἂν τὸ ποσοστὸ τοῦ τυχαίου γεγονότος ποὺ μποροῦσε νὰ προσδιοριστεῖ μαθηματικά, διέφερε ἀπὸ τὸ ποσοστὸ τῶν ἀστρολογικὰ ὀρθῶν περιπτώσεων πάνω ἀπὸ 6%, ποὺ εἶναι τὸ ἐλάχιστο στατιστικὸ σφάλμα, τότε θὰ ἔπρεπε ν᾽ ἀντιμετωπίσουμε τὴν ἀστρολογικὴ αὐτὴ ὑπόθεση μὲ ἰδιαίτερη προσοχή.

Τὰ ἀποτελέσματα τῆς στατιστικῆς αὐτῆς ἔρευνας, ὅπως καταγράφονται πιὸ κάτω, δὲν συνηγοροῦν ὑπὲρ τῶν ἀστρολογικῶν ἀπόψεων, ἀλλὰ ὑπὲρ τοῦ τυχαίου γεγονότος.

Εἰδικότητα	**Αριθ. ατόμων ἔρευνας**	**Ἄρης σὲ εὐνοϊκὴ θέση**	**Τυχαῖο**	**Ποσοστιαία διαφορά**
Επιστήμονας	3.305	665 (20%)	551 (17%)	3%
Ἀνώτατος στρατιωτικός	3.142	634 (20%)	524 (17%)	3%
Ἀθλητής	1.485	327 (22%)	248 (17%)	5%

Τέλος αὐτὸ ποὺ θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε εἶναι ὅτι ὁ Γάλλος στατιστικολόγος ἔκανε τὴν πιὸ πάνω ἔρευνα μὲ στόχο νὰ ἀποδείξει τὴν ἀλήθεια τῶν ἀστρολογικῶν ἰσχυρισμῶν!

Γιὰ νὰ διαφανεῖ ὅμως ἡ σοβαρότητα μὲ τὴν ὁποία ἀντιμετωπίζει ἡ ἐπιστήμη τὴ διερεύνηση ὅλων τῶν φυσικῶν ὑποθέσεων, ἀσχέτως προέλευσης, θὰ θέλαμε νὰ σημειώσουμε ἀκόμα μερικὰ γεγονότα:

Ἡ ἐπιστημονικὴ κοινότητα δὲν ἔπαψε ποτὲ νὰ διερευνᾶ τὴ βαβυλωνιακὴ ἄποψη, περὶ ὑπάρξεως κάποιων συμπαντικῶν ρυθμῶν στοὺς ὁποίους ὑπακούουν οἱ βιολογικὲς καὶ ψυχικὲς διαδικασίες τῶν γήινων ὀργανισμῶν.

Ἔτσι ἡ σύγχρονη Βιολογία ἔχει καταλήξει ἀρχικὰ σὲ κάποια ἐπιστημονικὰ συμπεράσματα ποὺ ἐπιδέχονται ὅμως μιὰ περαιτέρω διερεύνηση.

Σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιστημονικὲς αὐτὲς ἀπόψεις, ἡ γήινη Βιολογία ὑπακούει στοὺς πιὸ κάτω βιολογικοὺς ρυθμούς, οἱ ὁποῖοι βέβαια εἶναι ἄσχετοι μὲ τὴν ἐξέλιξη καὶ φύση κάποιων οὐράνιων φαινομένων.

Ἡμερήσιος βιολογικὸς ρυθμός. Τὸν βιολογικὸ αὐτὸ ρυθμὸ ἀκολουθοῦν οἱ λειτουργίες:

- Τοῦ κύκλου ὕπνου καὶ ἐγρήγορσης,
- Τῆς μεταβολῆς τῆς θερμότητας τοῦ σώματος (min μεταξὺ 1 π.μ. καὶ 7 π.μ.).
- Τῆς κυτταρικῆς διαίρεσης (max. κατὰ τὴ διάρκεια τῆς νύκτας).
- Τὸν ἀριθμὸ τῶν αἱμοσφαιρίων (max. παραγωγῆς κατὰ τὶς πρωινὲς ὧρες).
- Τῆς νεφρικῆς ἀπέκκρισης ἄχρηστων προϊόντων (max. μέσον της ἡμέρας).
- Τῆς ἔκκρισης τῶν ἐπινεφριδίων (min. κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ ὕπνου καὶ max. τὸ πρωί).
- Τοῦ καρδιακοῦ παλμοῦ (min. μεταξὺ 10 μ.μ. καὶ 7 π.μ.).

28ήμερος βιολογικὸς ρυθμός. Ὁ βιολογικὸς αὐτὸς ρυθμός, παρουσιάζει γενικὰ περιοδικότητα, ἴση ἀριθμητικὰ μὲ τὴν περιοδικότητα τῶν σεληνιακῶν φάσεων, χωρὶς νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτήν. Τὸν ρυθμὸ αὐτὸν ἀκολουθοῦν οἱ λειτουργίες:

- Τῆς γυναικείας γονιμότητας. Ἡ διαφορετικὴ ὅμως γιὰ κάθε γυναίκα ἡμερολογιακὴ ἀρχὴ τῆς περιόδου αὐτῆς, ἡ ὁποία δὲν συνδέεται μὲ κάποια συγκεκριμένη φάση τῆς Σελήνης, κάνει φανερὴ τὴν ἀνεξαρτησία τῆς λειτουργίας αὐτῆς ἀπὸ τὰ σεληνιακὰ φαινόμενα.
- Οἱ λειτουργίες πολλῶν θαλασσίων ὀργανισμῶν, οἱ ὁποῖοι γιὰ λόγους αὐτοσυντήρησης ἐναρμονίζουν τὶς βιολογικὲς διαδικασίες τους σύμφωνα μὲ τὰ φαινόμενα τῆς πλημμυρίδας καὶ ἀμπώτιδας, τὰ ὁποῖα εἶναι γνωστὰ δυναμικὰ φαινόμενα ἀλληλεπίδρασης τῶν μαζῶν Γῆς καὶ Σελήνης.
- Τέλος, ἡ ἐπιστήμη καὶ ἰδιαίτερα ἡ ψυχιατρικὴ εἶναι ἀληθὲς ὅτι ἐξακολουθεῖ νὰ διερευνᾶ τὴ δυνατότητα ἐμφάνισης ψυχικῶν διαταραχῶν κατὰ τὴ διάρκεια κάποιων σεληνιακῶν φάσεων.

Ἐποχιακὸς βιολογικὸς ρυθμός. Ἡ γήινη βιολογία γιὰ λόγους αὐτοσυντήρησης ἐναρμονίζεται μὲ τὶς ἐποχιακὲς κλιματολογικὲς συνθῆκες. Ἐνδεικτικὰ ἀναφέρουμε τὴν περίπτωση τῶν ἀποδημητικῶν πτηνῶν.

Ἡλιακὸς βιολογικὸς ρυθμός. Ὁ βιολογικὸς αὐτὸς ρυθμὸς εἶναι ὁ μόνος ὁ ὁποῖος ἐξαρτᾶται ἀπὸ αὐτὴν καθεαυτὴν τὴ φύση τοῦ ἄστρου τῆς μέρας.

Τὰ τελευταῖα χρόνια οἱ ἀστρονόμοι ἔχουν διαπιστώσει τὴν ὕπαρξη μιᾶς συνεχοῦς σωματιδιακῆς ἀκτινοβολίας ποὺ προέρχεται ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Τὸ ρεῦμα τῶν σωματιδίων, ποὺ ἀποτελεῖται κυρίως ἀπὸ ἠλεκτρόνια καὶ πρωτόνια τὰ ὁποῖα μεταφέρουν πολὺ μεγάλες ἐνέργειες (100 keV), τὸ ὀνομάσαμε «*ἡλιακὸ ἄνεμο*». Ὁ ἡλιακὸς ἄνεμος στὴν κίνηση τοῦ παρασύρει τὸ ἡλιακὸ μαγνητικὸ πεδίο ὀτᾶ ὅρια τῆς γήινης ἀτμόσφαιρας, διαταράσσοντας τὸ γήινο μαγνητικὸ πεδίο. Ἐξ ἄλλου ἔχει ἀποδειχθεῖ ὅτι οἱ μεταβολὲς τῆς ἡλιακῆς δραστηριότητας, μεταφερόμενες μέσῳ τοῦ ἡλιακοῦ ἀνέμου, ἐπιδροῦν ἄμεσα στὴν τροπόσφαιρα, διαμορφώνοντας ἔτσι σὲ μεγάλο βαθμὸ τὶς κλιματολογικὲς συνθῆκες πολλῶν περιοχῶν τῆς Γῆς.

Τέλος, αὐτὸ ποὺ θέλουμε νὰ σημειώσουμε εἶναι ὅτι ἡ ἔνταση ὅλων αὐτῶν τῶν φαινομένων ἀκολουθεῖ ἕναν ἡλιακὸ κύκλο 11ετοῦς περιοδικῆς δραστηριότητας ὁ ὁποῖος δὲν κρύβει πλέον πολλὰ μυστικὰ γιὰ τὴ σύγχρονη Ἀστροφυσική.

Μετὰ ἀπ᾽ ὅλα τὰ προηγούμενα, γίνεται φανερὸ ὅτι μέσα σὲ κάθε ὀργανισμὸ λειτουργεῖ ἕνα «*βιολογικὸ ρολόι*» ποὺ ἐναρμονίζει τὶς λειτουργίες του μὲ τὴν ἐξέλιξη ἄλλων γεγονότων τὰ ὁποῖα συντελοῦνται στὸ περιβάλλον του.

Ὁ *Isaac Harary* καὶ οἱ συνεργάτες τοῦ στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Καλιφόρνιας,

προσπαθώντας νὰ ἐξηγήσουν τὴ λειτουργία τοῦ βιολογικοῦ ρολογιοῦ, διαπίστωσαν ὅτι σχεδὸν τὸ 1% τῶν κυττάρων κάθε ὀργανισμοῦ πάλλονται ρυθμικά, χωρὶς κανένα ἐμφανὲς ἐξωτερικὸ ἐρέθισμα. Πολλαπλασιαζόμενα καὶ ἀναπτυσσόμενα τὰ κύτταρα αὐτά, δημιουργοῦν ἕνα παλλόμενο πλέγμα νηματίων ποὺ ἁπλώνονται πρὸς τὰ ἄλλα κύτταρα ἀναγκάζοντάς τα νὰ πάλλονται καὶ αὐτὰ μὲ τὸν ἴδιο ρυθμό. Ἡ λειτουργία αὐτή, σύμφωνα μὲ τὴν ἐπιστημονικὴ ὁμάδα ποὺ προαναφέραμε, ἀποτελεῖ τὸ αἴτιο τῆς λειτουργίας τοῦ «βιολογικοῦ ρολογιοῦ», τὸ ὁποῖο σὲ καμιὰ περίπτωση δὲν ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ φύση ἢ τὴ θέση τῶν οὐράνιων σωμάτων.

β) Ἡ συμβολὴ τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας

Συνεχίζοντας τὴν περιήγησή μας στὶς ἱστορικὲς ρίζες τῆς Ἀστρολογίας δὲν εἶναι δυνατὸν παρὰ νὰ τονίσουμε τὴν τεράστια συμβολὴ τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὴ γιγαντιαία ἐξάπλωση τῶν ἀστρολογικῶν ἰδεῶν.

Ἕνας ἀπὸ τοὺς πρώτους ὑποστηρικτὲς τῆς Ἀστρολογίας ὑπῆρξε ὁ φραγκισκανὸς μοναχὸς Ῥογῆρος Βάκων, ἄσχετα ἂν ἀργότερα, λόγω ἄλλων ἀνεξαρτήτων ἐπιστημονικῶν μελετῶν του, θεωρήθηκε σὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς πατέρες τῆς σύγχρονης ἐπιστήμης.

Ἡ πραγματικὴ ὅμως ταύτιση Ἀστρολογίας καὶ Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἐπετεύχθη ἀπὸ τοὺς Δομινικανοὺς μοναχούς, μέσῳ τοῦ ἐξέχοντος μέλους τῆς μοναστικῆς τάξης, τοῦ Ἀλβέρτου τοῦ Μεγάλου της Κολωνίας.

Τὸ «*TIME-LIFE*» στὸν τόμο «Ἡ ἀλήθεια γιὰ τὴν Ἀστρολογία» ἀναφέρει:

«*... Περὶ τὸ 1500 μ.Χ. οἱ πάπες συμβουλεύονταν τοὺς ἀστρολόγους μὲ ὅλο τὸ ζῆλο ἑνὸς κοσμικοῦ κυβερνήτη. Τὸ ἐνδιαφέρον τῶν παπῶν δὲν περιορίστηκε στὴν ἀπρόσωπη φυσικὴ ἀστρολογία, ἀλλὰ ἐστίασαν τὴν προσοχή τους στὴ γενέθλια, τὴν ἐκλογικὴ καὶ τὴν ὡριαία ἀστρολογία, ἀφοῦ μ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπο πίστευαν ὅτι θὰ μάθουν τὴν προσωπική τους τύχη*».

Ἡ παπικὴ καὶ ἡ βασιλικὴ ἐξουσία ἀντάμειβε τοὺς ἀστρολόγους πλουσιοπάροχα. Αὐτὸς ὅμως ποὺ γοητεύτηκε ἀπὸ τὴν Ἀστρολογία περισσότερο ἀπὸ ὅλους τοὺς πάπες τῆς Ῥώμης ἦταν ὁ Παῦλος ὁ ΙΙΙ, ἀρχηγὸς τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας κατὰ τὴ διάρκεια τῆς ἀντι-μεταρρύθμισης.

Μὲ τὴν ἄνοδο τοῦ Παύλου ΙΙΙ στὸν παπικὸ θρόνο, ἔφθασε στὸ Βατικανὸ ὁ προσωπικὸς ἀστρολόγος του Λουκᾶς Γκουαρίκο, τὸν ὁποῖο ἀργότερα ὁ πάπας ἔχρισε ἐπίσκοπο. Τὸν χειροτονηθέντα ἐπίσκοπο Λουκᾶ Γκουαρίκο ὁ πάπας ἀντικατέστησε μὲ κάποιον ἄλλον ἀστρολόγο, τὸν Μάριο Ἀλτέριο.

Τὴν τυφλὴ πίστη τῆς Καθολικῆς Ἐκκλησίας στὶς ἀστρολογικὲς δοξασίες, μαρτυροῦν οἱ διώξεις τῶν ἀστρονόμων τῆς περιόδου ἐκείνης ὅπως τῶν Τζιορντάνο Μπροῦνο, Κοπέρνικου καὶ Γαλιλαίου ἀπὸ τὴν καθολικὴ Ἱερὰ Ἐξέταση καὶ πολλῶν ἄλλων οἱ ὁποῖοι ὑπεστήριζαν ὀρθὲς ἀστρονομικὲς ἀπόψεις, ὅπως τὴν ἡλιοκεντρικὴ θεωρία, οἱ ὁποῖες ἦταν ἀντίθετες, ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια, μὲ βασικὲς ἀστρολογικὲς δοξασίες.

Τὴν ταύτιση τῆς Ῥωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὴν Ἀστρολογία μποροῦμε νὰ διαπιστώσουμε ἐκτὸς τῶν ἄλλων, ἀπὸ τὴν παρουσία ἀστρολογικῶν παραστάσεων καὶ συμβόλων σὲ πάρα πολλοὺς παλαιοὺς καθολικοὺς ναούς. Σὰν παράδειγμα ἀναφέρουμε τὸ ναὸ τῆς Σὰρτρ στὴν Γαλλία, τὴν ἐκκλησία τῆς Γκροπίνα, τὸ Ἄββαεῖο Βεζέλεϋ στὴ Γαλλία, τὸ Βαπτιστήριο τῆς Πάρμα καὶ τὴ μητρόπολη τῆς Ἀμιένης στὴ Γαλλία.

γ) Ἀστρολογία καὶ ἀποκρυφισμός

Καθὼς προχωροῦσε ὁ 19ος αἰώνας οἱ ἀστρονομικὲς ἀλλὰ καὶ οἱ ἄλλες φυσικὲς ἀνακαλύψεις εἶχαν καταφέρει συντριπτικὰ κτυπήματα στὸ οἰκοδόμημα τῶν ἀστρολογικῶν ἰδεῶν τῆς περιόδου.

Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν ἐποχή, ἡ Ἀστρολογία, ψάχνοντας ἐρείσματα ἐπιβίωσης καὶ μὴ μπορώντας πλέον νὰ τεκμηριώσει ἐπιστημονικὰ τὶς ἀπόψεις της, ἄρχισε νὰ συνδέεται μὲ τὸν ἀποκρυφισμό. Πατέρες αὐτῆς τῆς προσέγγισης ὑπῆρξαν οἱ Μόρισον καὶ Σίλμπι. Ἡ σύνδεση ὅμως τῆς Ἀστρολογίας μὲ ἄλλες ἀπόκρυφες, ὅπως λέγονται, παραδόσεις καὶ δοξασίες κορυφώθηκε τὸ 1875 μὲ τὴν ἵδρυση τῆς Θεοσοφικῆς Ἑταιρίας ἀπὸ τὴν Ῥωσίδα ἀποκρυφίστρια Ἕλενα Πετρόβνα Μπλαβάτσκι καὶ τὸν Ἀμερικανὸ Χένρι Σ. Ὄλκοτ.

Στόχος τῆς Ἑταιρίας αὐτῆς ἦταν ἡ ἀναζήτηση τῆς γνώσης τῆς φύσης καὶ τῶν ἰδιοτήτων τῆς Ὑπέρτατης Δυνάμεως.

Ἂν καὶ ἡ Ἀστρολογία ἦταν μόνο ἕνα μικρὸ μέρος τῆς Θεοσοφίας, περὶ τὸ 1890 ἀπετέλεσε τὸν κυρίαρχο στόχο τοῦ Ἄγγλου Γουίλιαμ Φρέντερικ Ἀλαν Λήο, ὁ ὁποῖος, μέσῳ φτηνῶν ἐκδόσεων, ἔκανε γνωστὴ τὴ θεοσοφικῆ ἄποψη τῆς Ἀστρολογίας στὸ εὐρὺ κοινό.

Ἡ θεοσοφικὴ αὐτὴ ἄποψη μὲ τὴν ὀνομασία «Ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία» ἀποτελεῖ τὸ βασικὸ θεωρητικὸ καὶ φιλοσοφικὸ ὑπόβαθρο τῆς ἐφημερομένης Ἀστρολογίας ἡ ὁποία ὀνομάζεται «ἐξωτερικὴ Ἀστρολογία» ἢ «Ἀστρολογία πρόβλεψης».

Τὸ ἀστρολογικὸ κοσμοείδωλο

1. Τί εἶναι, τελικά, ἡ Ἀστρολογία;

Προκειμένου νὰ δοθεῖ, τελικά, ἡ πραγματικὴ διάσταση τοῦ προβλήματος «Ἀστρολογία», πιστεύουμε ὅτι δὲν πρέπει νὰ χαθοῦμε στὸν λαβύρινθο τῶν ἔντεχνων ἀστρολογικῶν ὅρων. Ἡ λύση εἶναι νὰ ἀπαντήσουμε σὲ ἕνα πρωταρχικὸ ἐρώτημα ποὺ ἀσφαλῶς θὰ σημαδέψει τὴν ροὴ τῶν τελικῶν μας ἀπόψεων. Τὸ ἐρώτημα εἶναι: «*Τί εἶναι τελικὰ ἡ Ἀστρολογία; Τέχνη, Ἐπιστήμη ἢ Φιλοσοφικὴ Ἐνόραση;*».

Ἀντὶ νὰ ἐκφράσουμε, πάνω στὸ θέμα αὐτὸ προσωπικὲς ἀπόψεις, εἶναι ἐνδιαφέρον νὰ μεταφέρουμε τὴν ἄποψη - θέση τοῦ βαθὺ γνώστη τῆς Ἐσωτερικῆς Ἀστρολογίας, καὶ πεισμένου γιὰ τὴν ἀποτελεσματικότητά της, Manly Hall, ὅπως τὴν διατυπώνει στὸ πολὺ ἐνδιαφέρον βιβλίο τοῦ «The Philosophy of Astrology» (Ἡ φιλοσοφία τῆς Ἀστρολογίας): «*Ἡ Ἀστρολογία χωρίζεται σὲ δυὸ ξεχωριστὲς ἐπιστῆμες· τὴν ἐσωτερικὴ καὶ ἐξωτερικὴ Ἀστρολογία. Ἡ ἐσωτερικὴ ἐπιστήμη τῆς Ἀστρολογίας ἀσχολεῖται μὲ τὰ μυστήρια του ἴδιου του κόσμου, μὲ τὴν πνευματική, διανοητική, ἠθικὴ καὶ φυσικὴ χημεία τοῦ κόσμου. Αὐτὸ τὸ εἶδος τῆς Ἀστρολογίας εἶναι τὸ κλειδὶ γιὰ τὶς μεγάλες ἀντιστοιχίες τῆς ἀρχαίας δοξασίας τοῦ Μακρόκοσμου καὶ τοῦ Μικρόκοσμου. Ἡ ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία εἶναι θρησκεία, στὸ βαθμὸ ποὺ ἀποκαλύπτει τὴν ἀνατομία καὶ τὴν ψυχολογία τοῦ Θεοῦ. Εἶναι φιλοσοφία, στὸ βαθμὸ ποὺ ἀναλύει τὴ λογικὴ τῆς ὕπαρξης καὶ τὶς διανοητικὲς καὶ ἠθικὲς σχέσεις ἀνάμεσα στὰ πράγματα. Ἡ ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία εἶναι ἐπιστήμη στὸ βαθμὸ ποὺ ἀποκαλύπτει, μὲ μαθηματικὴ ἀκρίβεια, τὸ παγκόσμιο πρότυπό της ζωῆς καὶ τὰ μέσα μὲ τὰ ὁποία τὸ ἀνθρώπινο ὂν ἐνσωματώνεται στὸ πλέγμα τοῦ παγκόσμιου πρότυπου*».

Σὲ ἕνα ἄλλο σημεῖο τοῦ βιβλίου τοῦ Manly Hall δίνεται ἡ τελικὴ θέση πάνω στὸ ἐρώτημα τί εἶναι Ἀστρολογία: «*... Ἡ Ἀστρολογία εἶναι κάτι περισσότερο ἀπὸ τέχνη ἢ ἐπιστήμη. Εἶναι ἕνα ὅραμα τῶν πραγματικοτήτων καὶ περιλαμβάνει μιὰ φιλοσοφικὴ πεποίθηση σχετικὰ μὲ τὴν οὐσία τοῦ κόσμου. Εἶναι μιὰ θρησκεία, γιατί, ἀπὸ ὅλες τὶς ἐπιστῆμες, εἶναι ἡ μόνη ποὺ ἐπιχειρεῖ νὰ ἀνακαλύψει τὶς πνευματικές, νοητικὲς καὶ ἠθικὲς δυνάμεις ποὺ περιέχονται μέσα στὶς ἀκτίνες ἐνέργειας, ποὺ κυλοῦν ἀπὸ τὰ πιὸ μακρινὰ μέρη τοῦ διαστήματος, δημιουργώντας, συντηρώντας καὶ ἐξελίσσοντας τὶς μορφὲς μὲ τὶς ὁποῖες εἶναι γεμάτο τὸ διάστημα*».

Αὐτὸ ὅμως ποὺ ἔχει ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον εἶναι ἡ ἐπισήμανση ἀπὸ τὸν συνεπῆ φιλόσοφο ἀστρολόγο Manly Hall ὅτι οἱ ἀστρολογικὲς θεωρίες καὶ ἀπόψεις δὲν ἐπιδέχονται ἐπιστημονικῆς ἀπόδειξης. Ὅπως ἀναφέρει: «*... Ἡ ἀστρολογία δὲν μπορεῖ ν᾽ ἀποδειχθεῖ ἐπιστημονικά, παρὰ μόνο ὅταν ἡ ἴδια ἡ ἐπιστήμη ἀποκτήσει ἐπίγνωση τῶν ὑπερφυσικῶν κόσμων καὶ τὶς ἐπιδράσεις τους πάνω στὶς τάξεις τῆς ὑλικῆς ζωῆς*».

Ἡ ἀπάντηση, λοιπόν, στὸ κυρίαρχο ἐρώτημά μας, «τί εἶναι ἡ Ἀστρολογία» ἔχει δοθεῖ μὲ τὸν πιὸ ἐπίσημο τρόπο. *Ἡ Ἀστρολογία κύρια εἶναι θρησκεία καὶ ὡς ἐκ τούτου*

στηρίζεται σὲ ἀρχὲς οἱ ὁποῖες δὲν μποροῦν νὰ κριθοῦν καὶ νὰ μελετηθοῦν μέσῳ τῆς ἐπιστημονικῆς ἔρευνας καὶ λογικῆς.

Ἡ Ἀστρολογία, ὅπως θὰ δοῦμε στὴ συνέχεια, στηρίζει τὰ δόγματά της πάνω σὲ ἕνα φιλοσοφικὸ - θρησκευτικὸ ὑπόβαθρο τὸ ὁποῖο, ὅπως ἀναπόδεικτα πιστεύει, ἔχει τὴ δυνατότητα νὰ ἑρμηνεύσει φιλοσοφικὰ καὶ μεταφυσικὰ τὸ σύνολο τῶν ἐπιστημονικῶν φαινομένων καὶ γεγονότων καθὼς καὶ τῶν ἀναπάντητων ἐρωτημάτων τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς φιλοσοφίας.

Ἀποτέλεσμα ὅλων τῶν προηγουμένων εἶναι, «*οἱ θετικὲς ἐπιστῆμες νὰ μὴ ἔχουν οὐδεμία σχέση μὲ τὴν Ἀστρολογία, τῆς ὁποίας οἱ ἀρχὲς δὲν ἐπιδέχονται ἐπιστημονικὴ κριτικὴ καὶ ἔρευνα*». Δημιουργώντας ὅμως μιὰ διαχωριστικὴ γραμμὴ ἀνάμεσα στὴν Ἀστρολογία καὶ τὶς θετικὲς ἐπιστῆμες πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ Ἀστρολογία σὰν ἁπλὴ φιλοσοφική, θεολογικὴ ἢ μεταφυσικὴ ἐνόραση θὰ ἀποτελεῖ πάντα γιὰ τοὺς διανοητὲς καὶ ἐρευνητὲς τῆς ἱστορίας τῆς φιλοσοφίας, ἕνα θελκτικὸ καὶ ἐπιθυμητὸ πεδίο ἀναζήτησης.

2. Τὸ μοντέλο τοῦ ἀστρολογικοῦ κόσμου

Ἔχοντας ἐπισημάνει στὰ προηγούμενα ὅτι ἡ Ἀστρολογία δὲν ἀποτελεῖ ἐπιστήμη καὶ ὅτι ἡ χρησιμοποιούμενη ἀπὸ αὐτὴν ὁρολογία, δὲν ἐκφράζει τοὺς ἀντίστοιχους ἐπιστημονικοὺς ὅρους, ποὺ ὅλοι γνωρίζουμε, εἶναι ἐνδιαφέρον, γιὰ ἱστορικοὺς λόγους, νὰ ἀναφερθοῦμε σὲ κάποιες βασικὲς ἰδέες τοῦ μοντέλου τοῦ ἀστρολογικοῦ κόσμου. Αὐτὸ ὅμως τὸ ὁποῖο πρέπει νὰ τονίσουμε εἶναι ὅτι οἱ ἰδέες αὐτὲς δὲν τεκμηριώνονται ἐπιστημονικὰ καὶ ὡς ἐκ τούτου δὲν ἔχουν σχέση μὲ τὴ σημερινὴ ἀστρονομικὴ ἢ ἐν γένει φυσικὴ ἀλήθεια.

Ἡ πρώτη ἀρχικὴ παραδοχὴ τοῦ ἀστρολογικοῦ κοσμοειδώλου εἶναι ὅτι ὁ πλανήτης μας, ἡ Γῆ, βρίσκεται στὸ κέντρο τοῦ πλανητικοῦ μας συστήματος. Αὐτὸ σημαίνει ὅτι ἂν καὶ σήμερα εἶναι πλέον ἀποδεδειγμένη ἡ ἀλήθεια τοῦ ἡλιοκεντρικοῦ συστήματος, ἡ Ἀστρολογία παραμένει στὴν παραδοχὴ τοῦ γεωκεντρικοῦ μοντέλου.

Γύρω ἀπὸ τὴ Γῆ, σύμφωνα μὲ τὸ γεωκεντρικὸ αὐτὸ μοντέλο, περιφέρονται οἱ πέντε γνωστοὶ στὴν ἀρχαιότητα πλανῆτες, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἄρης, Δίας καὶ Κρόνος καθὼς καὶ ἡ Σελήνη καὶ ὁ Ἥλιος οἱ ὁποῖοι, ἀναληθῶς βέβαια, θεωροῦνται σὰν πλανῆτες(!).

Αὐτὸ ποὺ ἔχει ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι μὲ τὸν ὅρο Γῆ ἡ Ἀστρολογία δὲν περιγράφει τὸν πλανήτη Γῆ, ἀλλὰ τὴ γενικὴ ἔννοια τῆς ὕλης. Τὸ γεγονὸς αὐτὸ μᾶς δημιουργεῖ τὸ ἐρώτημα ἂν ἡ Ἀστρολογία γνωρίζει ὅτι ἀπὸ αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ὕλη εἶναι δομημένοι καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι πλανῆτες καθὼς ὁ Ἥλιος καὶ Σελήνη.

Ἡ συνέχεια ὅμως εἶναι ἀκόμα πιὸ μπλεγμένη καὶ ἀκατανόητη ἐπιστημονικά.

Οἱ ἑπτὰ πλανητικὲς τροχιὲς ποὺ περιβάλλουν τὴ Γῆ στὸ γεωκεντρικὸ σύστημα, σύμφωνα μὲ τὸν Manly Hall, εἶναι ζῶνες, ἢ πεδία μαγνητικῆς ἐνέργειας, ἐνῷ ὅλες μαζὶ ἀποτελοῦν τὴν ψυχὴ τοῦ κόσμου (;). Ἡ ὁρολογία βέβαια μαγνητισμὸς καὶ ἐνέργεια δὲν ἐκφράζει τὰ ἀντίστοιχα φυσικὰ φαινόμενα. Ἡ σημαντικότερη ὅμως περιοχὴ τοῦ Σύμπαντος γιὰ τὴν Ἀστρολογία, βρίσκεται πέραν τοῦ πλανητικοῦ συστήματος καὶ εἶναι ἡ μεγάλη οὐράνια σφαίρα πάνω στὴν ὁποία πιστεύεται, τουλάχιστον θεωρητικά, ὅτι βρίσκονται οἱ ἀπλανεῖς ἀστέρες.

Ἐνδιαφέρον ὅμως εἶναι νὰ ἀναφερθεῖ ὅτι, τὰ οὐράνια σώματα χωρίζονται σὲ τρεῖς γενικὲς κατηγορίες, τὴ Γῆ, τοὺς πλανῆτες καὶ τοὺς ἀπλανεῖς. Οἱ τρεῖς αὐτὲς ὁμάδες ἀντικειμένων, σύμφωνα μὲ τὴν ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία, ἀποτελοῦν τὶς κύριες πηγὲς τῆς καθαρῆς πνευματικῆς ἔνεργειας(;) τῆς φύσης καὶ ἐκφράζουν τὶς τρεῖς ἐκδηλώσεις τῆς Ὑπέρτατης Θεότητας, οἱ ὁποῖες εἶναι:

α) Τὸ πνεῦμα, ποὺ ἐκφράζεται ἀπὸ τὴν πνευματικὴ ἐνέργεια τῶν ἀπλανῶν.

β) Ἡ ψυχὴ τῶν πραγμάτων, ποὺ ἐκφράζεται ἀπὸ τὴ δυναμικὴ τῶν πλανητῶν, καὶ τέλος

γ) Τὸ σῶμα ὅλων τῶν πραγμάτων ποὺ ἐκφράζεται ἀπὸ τὴ Γῆ, νοούμενης σὰν ὕλης.

Ἡ γενικὴ ἀντίληψη τῆς σύνδεσης ὅλων αὐτῶν τῶν ἰδεῶν ἐκφράζεται στὸ ἑπόμενο διάγραμμα:

Υπέρτατη Θεότης

ἀπλανεῖς	πλανῆτες	Γῆ - ὕλη
πνεῦμα	ψυχή	σῶμα
συνείδηση	διάνοια	δύναμη
θέληση	σοφία	δράση

Ἡ διάσταση μέσα στὴν ὁποία ἐκδηλώνονται οἱ τρεῖς ἐκφράσεις τῆς ὑπέρτατης θεότητας ὀνομάζεται ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία «Κόσμος».

Τὸ ἀστρολογικὸ συμπέρασμα ὅλων τῶν προηγουμένων εἶναι ὅτι «ὁ ἄνθρωπος ποῦ ζεῖ πάνω στὴ Γῆ γίνεται δέκτης τριῶν εἰδῶν ἐνέργειας(;): Πνευματικῆς ἐνέργειας, ἀπὸ τοὺς ἀπλανεῖς, φυσικῆς ἐνέργειας ποὺ ἀντανακλᾶται ἀπὸ τοὺς πλανῆτες καὶ στοιχειακῆς ἐνέργειας ἡ ὁποία πηγάζει ἀπὸ τὴ Γῆ. Ὅσον ἄφορα τὴν ἐνέργεια ποὺ πηγάζει ἀπὸ τὴ Γῆ καὶ τὸν κοντινό της ἐξωτερικὸ χῶρο ἡ Ἀστρολογία ἔχει ἄποψη. «Ἡ σύσταση τῆς Γῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ ἑπτὰ ἠλεκτρισμένες ζῶνες(;), ποῦ ἡ μία καλύπτει

τὴν ἄλλη μὲ τὴ μορφὴ τῶν ὁμόκεντρων στρωμάτων. Αὐτὲς οἱ ὁμόκεντρες ζῶνες κατὰ κάποιον ἀδιευκρίνιστο τρόπο μεταφέρουν ἐνέργειες ἀντίστοιχες μὲ ἐκεῖνες ποὺ φέρουν οἱ ἐνεργειακὲς τροχιὲς τῶν πλανητῶν».

Ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῆς Γῆς καὶ πρὸς τὰ ἔξω, ὑπάρχουν ἑπτὰ μαγνητικοὶ(;) δακτύλιοι, τῶν ὁποίων οἱ ἐνέργειες ἀντιστοιχοῦν καὶ αὐτές, κατὰ τρόπον ἄγνωστο, στὶς ἐνέργειες τῶν πλανητικῶν τροχιῶν.

Στὴν προσπάθειά της ἡ Ἀστρολογία νὰ περιγράψει τὰ δομικὰ συστατικά του Σύμπαντος, καταφεύγει σὲ ἀπόψεις ξεπερασμένες ποὺ προσεγγίζουν ἐκεῖνες τῶν φυσικῶν φιλοσόφων τῆς Ἀρχαίας Ἑλλάδας. Σύμφωνα μὲ τὴν Ἀστρολογία, τὸ Σύμπαν εἶναι δομημένο ἀπὸ πέντε (5) βασικὰ συστατικά, τὴ Γῆ (ὕλη), τὸ νερό, τὸ πῦρ, τὸν ἀέρα καὶ τὸν αἰθέρα, μιὰ οὐσία ποὺ ἐμποτίζει ἀόρατα καὶ συντηρεῖ ὅλα τὰ ἄλλα στοιχεῖα(;).

Τὸ ζωϊκὸ βασίλειο, σύμφωνα μ᾽ αὐτὲς τὶς ἀπόψεις, δημιουργεῖται ἀπὸ τὴ σύνδεση γῆς, νεροῦ καὶ πυρός, ἐνῷ ὁ ἄνθρωπος ἀποτελεῖται ἀπὸ γῆ, νερό, πῦρ καὶ ἀέρα.

Τὰ προηγούμενα στοιχεῖα εἶναι οἱ φορεῖς τῶν διαφόρων δυνάμεων(;) οἱ ὁποῖες ἐκπορεύονται ἀπὸ τ᾽ ἄστρα καὶ καθορίζονται ἀπὸ τοὺς πλανῆτες. Τὰ στοιχεῖα εἶναι οἱ ἀποθῆκες τῆς ἐξαρτημένης ζωτικότητας(;) καὶ ὡς ἐκ τούτου σύμφωνα μὲ τὴν ἐσωτερικὴ Ἀστρολογία, κάθε στοιχεῖο παρέχει κάποια ἠθικὴ ἢ νοητικὴ δύναμη πάνω στοὺς ὀργανισμούς, τῶν ὁποίων ἀποτελεῖ συστατικὸ μέλος.

Τὸ ἐνδιαφέρον εἶναι ὅτι ἡ Ἀστρολογία ἀποδέχεται(;) ὅτι κάθε πλανήτης ἔχει μιὰ ἐνεργειακὴ συγγένεια(;) μὲ κάποιο στοιχεῖο.

Ἡ συγγένεια αὐτὴ περιγράφεται στὸν πιὸ κάτω πίνακα: